

## פרופיל אישי

חיי האישיים, בדומה לחיי העם היהודי לאורך ההיסטוריה, היו עדים לתנודות ונדידות. הוריי, ארתור (נפטר ב-1968) וג'ני, נולדו בגרמניה. ארתור נסע לקובה ב-1936 בהיותו בן 26. ג'ני נמלטה לפורטוגל ב-1939 בגיל 13 ומשם יחד עם אמה לג'מייקה (למחנה פליטים בריטי) ואז לקראת סוף המלחמה לקובה. שם היא פגשה את אבי. הוריי התחתנו ב-1946 ואמי הרתה אותי עוד בהיותה בקובה אך ילדה אותי בארה"ב (מאי, 1949) – "נודד" עוד לפני שראיתי את אור היום! אחי הקטן דויד נולד ב-1953 ושונה ממני מבחינות רבות מלבד היכולות הספורטיביות שבהן אנו דומים. דויד גר עם אשתו פאולה ובניהם התאומים, אריק ואהרון, בלונג איילנד.

גדלתי בווינגטון הייטס (Washington Heights) בצפון מנהאטן ולמדתי בבית הספר ישיבת הרב משה סולובייצ'יק (בית ספר יהודי של האורתודוקסיה המודרנית). אחר כך למדתי בישיבה יוניברסיטי (תיכון) ושם גיליתי את אהבתי הראשונה: כדורסל! שיחקתי בקבוצת התיכון והופעתי פעמיים ברציפות במדיסון סקווייר גארדן במשחקי האליפות של הליגה שלנו. כמעט מכל הבחינות לא הייתי שחקן יוצא דופן, למעט הצטיינות בקליעות לסל. גם היום אני ממשיך לשחק כדורסל באופן רציני שלוש פעמים בשבוע (ומהרבה בחינות אני שחקן הרבה יותר טוב).

את התואר הראשון (BA, מדע המדינה, 1971) עשיתי בסיטי קולג' של ניו יורק (City College of New York: CCNY) בתקופה הסוערת של סוף שנות השישים. עם זאת, הכי קרוב שהגעתי ל"Free Love" היה ניצחון בכמה תחרויות טניס בתוצאת Love (ללא נקודות-משחק ליריב שלי) כשחקן בקבוצת CCNY. יותר משמעותי, הצטיינתי בלימודים (הרבה הודות למשמעת החינוכית הקפדנית שהפנמתי עוד בתיכון) וסיימתי לימודי התואר הראשון בהצטיינות יתרה (3.89 מתוך 4.0). התגמול: מלגה מלאה ללימודי דוקטורט בבית הספר לממשל של Harvard University.

הלימודים בהרווארד היוו עבורי חוויה אינטלקטואלית מאירה עיניים, אפילו מסעירה. הייתי בר מזל ללמוד אצל חוקרים ומרצים מהמובילים בעולם. אחדים מהם השפיעו עליי עמוקות ([פרטים בפרופיל האקדמי שלי](#)). הייתי בר מזל גם בחיי האישיים: פגשתי את תמי, אשתי לעתיד. תמי, "כדור אש" דינאמית, למדה תואר ראשון בספרות אנגלית, ואחר כך תואר שני בתקשורת באוניברסיטת בוסטון (שהתגלה מאד רלוונטי לשינוי הכיוון הדיסציפלינארי שלי בעתיד). התחתנו ביוני 1974 וחיברנו בין שמות המשפחה שלנו (תמי עשתה זאת על מנת

לשמור על שם המשפחה שלה כבת היחידה במשפחה ואני מסיבות אידיאולוגיות פמיניסטיות). היא הציבה תנאי אחד לנישואין: לעלות לישראל תוך עשר שנים; הסכמתי ולא התחרטתי לרגע על החלטה זו.

כתוצאה מהתכנית ארוכת-הטווח, הצטרפנו לארגון התנדבותי בשם NAAM (תנועת העלייה של צפון אמריקה), אשר סיפק מידע ותמיכה קבוצתית לאנשים ששקלו לעלות ארצה. תוך שנתיים נבחרתי נשיא הארצי של הארגון (משרה התנדבותית ללא תשלום), זאת בנוסף למשרה בה עבדתי אחרי סיום הדוקטורט במשרד המבקר של עיריית ניו יורק, בתור האחראי על ההשכלה הגבוהה. בינתיים שלחתי את התיק שלי למספר אוניברסיטאות בישראל וחיכיתי לתשובתם – והסתבר שלגורל תכניות מעניינות...

חודשים בודדים אחרי שנבחרתי לנשיא של NAAM, נשלחתי מטעם הארגון לישראל כדי להיפגש עם המוסדות והאנשים איתם הייתי צריך לעבוד מרחוק. זה היה יוני 1977, חודש בלבד אחרי המהפך הפוליטי בישראל, שהביא את הליכוד לשלטון. בלי שידעתי זאת, הממשלה החדשה "אימצה" שני מרצים מהמחלקה למדעי המדינה בבר-אילן, וכך נוצר חור במרצים לשנת הלימודים האקדמית הקרובה. ללא הודעה מוקדמת קפצתי למחלקה לפגישת היכרות לא מתוכננת ו"התנפלו" עלי כמו "מן מן השמיים"! בתום ראיון אישי קצר (כאמור, התיק שלי כבר היה אצלם), התקבלתי לעבודה. שלושה חודשים אחר כך עלינו לישראל. תמי עזבה את עבודתה בחברת טלוויזיה בכבלים בניו יורק ודי מהר מצאה עבודה בחברה מקומית של הפקת וידאו בישראל. עשרה ימים בלבד לאחר הנחיתה בשדה התעופה כבר הרציתי (בעברית מעט קלוקלת) בפני הסטודנטים.

תוך מספר חדשים קנינו דירה בפתח תקווה, הצטרפנו לבית הכנסת המקומי של תנועת "ישראל הצעירה" (קהילה לרוב אנגלו-סקסית, שתמכה בנו רבות), והתחלנו להתבסס. קליטתנו עברה קלות יחסית לעומת עולים אחרים כיוון ששנינו ידענו עברית ("פחות או יותר"), הייתה לנו עבודה קבועה וגם יכולנו להישען על קרובי משפחה בישראל (שאחדים מהם גילינו רק לאחר העלייה). לימים, בשנות 1997-1999 שימשתי כנשיא של ביה"כ "ישראל הצעירה".

בשנות השמונים שני הבנים שלנו הצטרפו למשפחה: בועז (נולד ב-1981) ואביחי (נולד ב-1984). חצי שנה לאחר חזרתי משנת השבתון הראשונה שלי (Silver Spring, Maryland) התגייסתי לצה"ל, שם "ביליתי" חודשיים בטירונות ביחידת העולים שהייתה דומה למשלחת צבאית בינלאומית (לפחות יוצאי עשר מדינות שונות שרתו ביחידתי). שירתתי חודשיים נוספים בבית התפוצות בתור מורה ומדריך, ושם גם המשכתי לשרת

במילואים לאורך 15 שנים הבאות. באותה עת תמי פתחה חברה לקופי-רייטינג (רעיונאות) בשפה האנגלית לחברות יצוא ישראליות, שזכתה להצלחה. מכאן ואילך נמשך "החינוך" העקיף שלי בתחום התקשורת לאורך שנים רבות. בשלהי שנות ה-80 בילינו שלושה קיצים נפלאים במחנה קיץ "רמה" (Camp Ramah, Berkshires) בו עבדנו בתור מורים, בזמן שילדינו הצעירים השתובבו להנאתם. בתקופה זו, בגיל בוגר של 37-38, שיחקתי שנתיים כדורסל חצי-מקצועי בליגה ג' (הפועל פ"ת).

שנת השבתון בסן דייגו (1989-90) היוותה עבורנו הلم תרבותי – עד אז לא היינו מודעים עד כמה הפכנו להיות "ישראלים": גם בתפיסת עולם וגם בהתנהגות החברתית הפתוחה שלנו. אמריקאים מתכננים כל דבר; ישראלים חיים באופן הרבה יותר ספונטני. הייתה זו חצי שנה קשה מאד מבחינה חברתית (למרות היותה די פרודוקטיבית מבחינה אקדמית) – עד שהתחלנו לפגוש ישראלים לשעבר ("יורדים"), איתם מצאנו שפה משותפת תרתי משמע.

מאז 1990 ועד היום הנקודות הבולטות בחיי היו בעיקר בתחום המקצועי – דבר שגרתי למדי לאנשי אקדמיה בתקופה התובענית באמצע הקריירה. לפיכך, המשך הסיפור שלי נמצא [בפרופיל האקדמי](#) (הרי, הדברים כאן אמורים להוות פרופיל אישי צנוע ולא אוטוביוגרפיה שלמה).